

Marián Kubiesko

DARDARIA

Ako sa stať geekom a nezbláznit' sa z toho

Ilustrácie Brian Terrero

PRE VŠETKÝCH
HRÁČOV DO
99
ROKOV!

COO
BOO

Dardaria

Ako sa stať geekom a nezbláznit' sa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

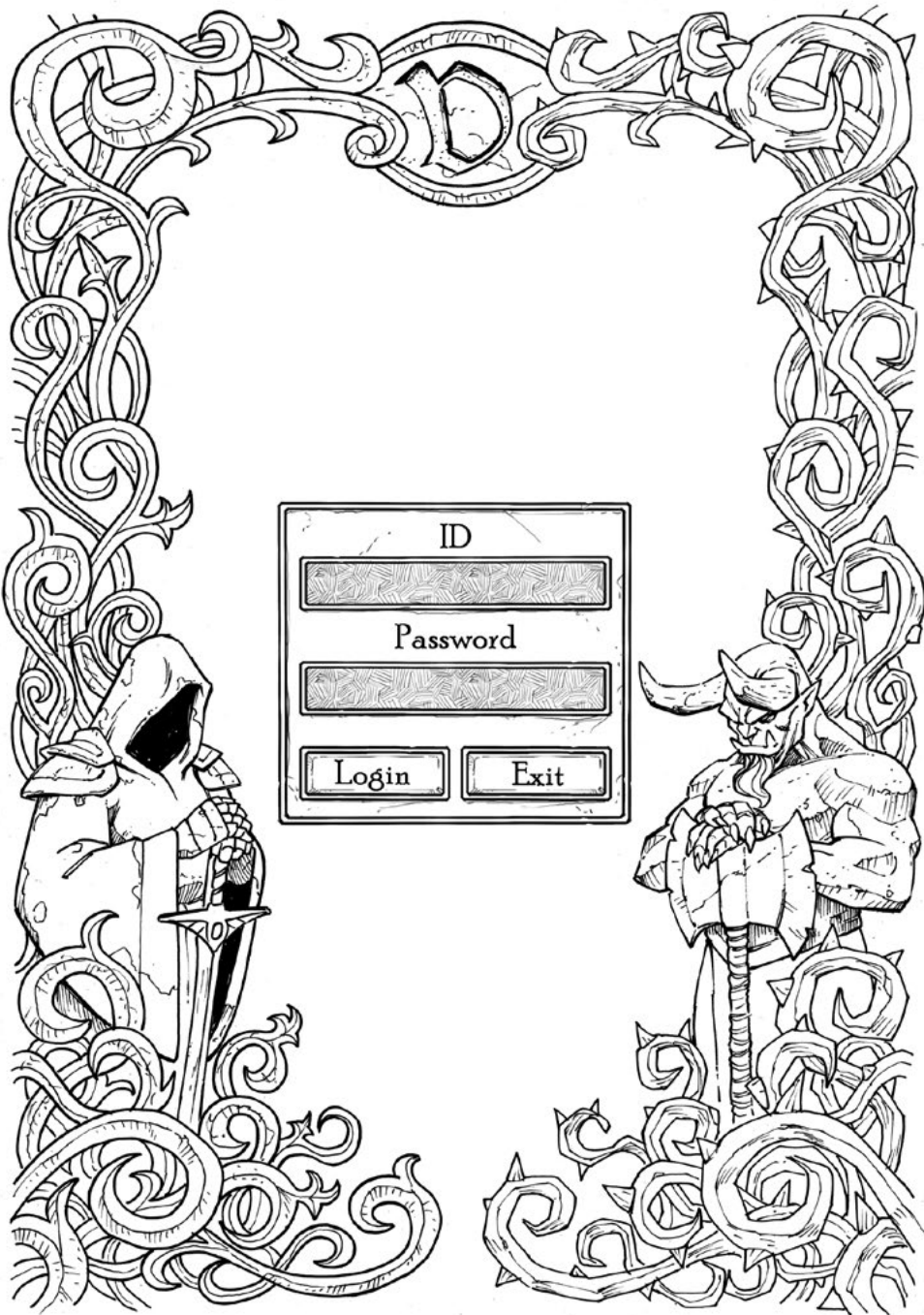
Marián Kubicsko

Dardaria – Ako sa stať geekom a nezbláznit' sa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ID	
<input type="text"/>	
Password	
<input type="text"/>	
Login	Exit

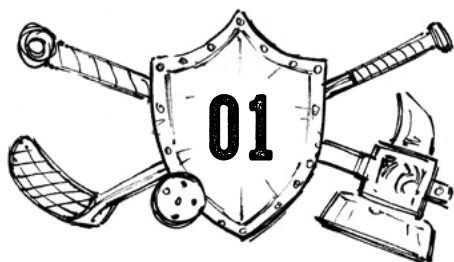
Marián Kubiesko

DAR.DARIA

Ako sa stať geekom a nezbláznit' sa z toho

Ilustrácie Brian Terrero

Ak nie si športovec, si šprt. Ak nie si šprt, si nula.

Jeho život sa zmenil v deň, keď sa na chodbe školy zrazil s tým bezvýznamným dievčaťom.

Stop, odznova.

Jeho život sa nezmenil v deň, keď na chodbe vrazil do tej niktošky, ale už dávno predtým, keď mu zomrela mama a s otcom ostali sami. A pravdepodobne by na dievča zabudol, teda určite by naň zabudol, ak by ten deň nepatril k najhorším, aké kedy zažil.

Nestíhal. Každé ráno prichádzal do školy neskoro, no v poslednom čase pravidelne meškal aj na tréningy, ktoré boli trikrát do týždňa, vždy počas nultých hodín. Pozdravil vrátničku, tá mu niečo odvrkla a prinútila ho ísť sa prezúť do šatne. Okolo tried prešiel krokom, čo bolo, samozrejme, zbytočné, lebo sa v nich ešte neučilo, ale pani vrátnička je pani vrátnička, a ak by začula, že beží, bolo by zle. Kvôli tomu prišiel o drahocenné sekundy. Otvoril dvere do športového pavilónu a z tohto miesta sa rozbehol tak rýchlo, ako len dokázal. A že to muselo byť extra rýchlo, dokázalo hlasné *au*, keď do niekoho vrazil. Dotyčnú chuderu odho-

dilo k stene a zošity, ktoré držala v rukách, sa rozleteli na všetky strany.

„Nevieš dávať pozor!“ zavrčal na ňu, no zastavil sa a pomohol jej vstať.

„Jéj, Oskar! Ahoj!“ zatancovala veľkými mihalnicami a v momente zabudla, že sa udrela do ramena.

„Ponáhľam sa!“ Pustil jej ruku a chcel trieliť preč.

„Ja viem. Na florbal. Už pomaly končia. Hádám stihneš. Nie ako minule.“

To ho prinútilo otočiť sa.

„To čo má znamenať? Ty ma sleduješ?“ Nahodil podozrievavú grimasu.

„Nie! Ja len... ale nič!“ Chvatom začala zbierať rozhádzané zošity.

„Ty ma sleduješ?“ zasmial sa.

Bol najlepším florbalistom v škole. Patril medzi špičku v celom kraji a riaditeľ prestížneho športového gymnázia v hlavnom meste ho presviedčal, aby k nim prestúpil. Už dávno sa prestal diviť, že po ňom dievčatá vrhajú zaľúbené pohľady. Ale že ho bude špehovať aj táto? Nízka, masťné čierne vlasy, prsia nikde. Väčšinu tváre jej zaberali okuliare s hrubým rámom, čo bolo šťastie, lebo dokázali zakryť množstvo škaredých pupákov.

„Už musím ísť. Čau!“ Ešte si ju premeral pohľadom, kývol a uháňal ďalej.

„Aha... áno... ahoj!“ začala koktať. „A inak... Daj si naňho pozor. Dnes nemá dobrú náladu.“

Myslela tým trénera, ktorý práve v ten deň hulákal na všetko a všetkých. Výstrahu už ale Oskar nepočul. Zanikla v hukote telocvične, keď otvoril dvere.

A to bola asi chyba. Možno by sa správal inak.

„Teba tu už nechcem ani vidieť!“ privítali ho trénerove slová.

„Ale, tréner, nesrandujte!“ v tej chvíli bol ešte veselý.

„Ja že sradujem? Vyzerám tak, že by som práve povedal vtip?“

Nevyzeral. Skôr pripomínal rozbesneného buldoga s penou okolo papule, ktorému niekto strelil broky do zadnice.

„Skôr si myslím, že ty si zo mňa robíš dobrý deň! Dva dni do zápasu a slečinke sa neráči prísť. To je zábava, čo?!“

„Len som trocha meškal,“ preglgol nasucho chlapec.

„Trocha? Ty si nemeškal, zlatý môj! Ak niekto mešká, tak v najhoršom prípade dorazí po rozcvičke. Ty si neprišiel vôbec!“ zreval naňho.

Všetci ostatní, čo boli v hale, zaraz otočili svoje pohľady a priam zamrzli v pohybe. Loptička sa dokotúlala do rohu, dvom chalanom z rúk vypadli hokejky a jeden blondiačik sa šmykol. Nastalo úplné ticho.

„A už ani neprídeš!“ soptil tréner. „Prac sa do šatne, vezmi si svoje veci a už sa nevracaj! Nikdy!“

„Nikdy?“ Oskar si myslel, že zle počuje.

„Nikdy!“ trénerov hlas bol neoblomný.

Otočil sa. Zvesil hlavu a urobil krok k dverám. Potom ďalší. A ešte jeden.

Chalan, ktorému vypadla hokejka z ruky, ju zdvihol. Ďalší sa náhlil k oranžovej loptičke, no ostatní sa stále dívali na odchádzajúceho Oskara. Bol to nepríjemný pohľad. Vyzeral, akoby sa práve vrátil z prehratého zápasu. Zhrbený, rozklepaný.

No zrazu sa vzpriamil, otočil sa a pozrel sa mužovi do očí.

„Takže vy ma vyhadzujete?! Mňa? Ved' som vám vyhral všetky zápasy. Všetky! Počujete?! A uvedomujete si, že bezo mňa ste ničím? Celý tento tím. Oni nevedia hrať! Nikto z nich. Prehrajú aj so škôlkarmi!“

Vtedy si uvedomil, čo vlastne povedal. Ako všetkých urazil, no tie slová sa už nedali zobrať späť.

„A sobotňajší zápas bude fiasko,“ pokračoval. „Bezo mňa. Viete to. Všetci to vedia. Ale vy ma vyhadzujete. A ja pôjdem. A nevrátim sa. Ani kebyže ma na kolenách prosíte. Nevrátim!“

S poslednými slovami vybehol von a nebol prekvapený, že mu začali slziť oči.

Pred prvou hodinou býva v škole rušno. Hluk v triedach je taký, že ani zábudlivci nemajú veľkú šancu dokončiť si domáce úlohy. Všade sa rozpráva, kričí, dievčatá občas pištia, chalani sa obhadzujú papierom, dokonca aj banánmi či sladkosťami, čo im rodičia pribalili na desiatu. Učitelia, ktorí majú na chodbách dozor, sú nervózni, občas na niekoho zvrisknu a dúfajú, že sa ich študenti začnú správať ako ľudia.

Oskar sa v tom ruchu stratil. Nik si nevšimol jeho začervenané oči. Keď si sadol do lavice, sused mu začal rozprávať o nejakom filme, čo včera pozeral, a na zošite mu pristál pokrkvany lístok. Nikto netušil, že vynadal trénerovi a že ho vyhodili z florbalového tímu.

Ak nie si športovec, si bifloš, hovoril si v duchu. Ak nie si ani bifloš, potom si nula.

Bifloš nebol. A už pár minút nebol ani športovec. Baby sa za ním už nebudú otáčať, učiteľ slovenčiny prestane privierať oči nad jeho výsledkami, o angličtinárke ani nehovoriac. Tento cudzí jazyk mu je vzdialený asi viac než Afričanovi severný pól.

Už nie je športovcom, stal sa nulou. Stal sa jedným z tých, ktorým sa doteraz vysmieval.

Zobral do rúk pokrčený papier a rozbalil ho.

Večer sa stretneme pri betóne a potom ma zoberieš do kina. O desiatej musím byť doma, foter by ma strieskal. Aďa.

Pozrel sa na dlhovlasú dievčinu, ktorá stála v skupinke debatujúcich báb. Všimla si ho, usmiala sa a kývla mu tak okato, že si to musela všimnúť celá trieda.

Chodili spolu. Už mesiac. A mesiac už o tom každý vedel. Andrea to hneď povedala kamarátkam, kamarátky ďalším kamarátkam a jemu to neprekážalo. Chodil predsa s najkrajšou babou v škole, tak prečo by to mal skrývať?

Večer sa stretneme pri betóne... Betónom myslela betónový bunker ešte z druhej svetovej. Nachádzala sa na malom kopčeku a bol odtiaľ krásny výhľad. V lete ju navštevovalo množstvo párikov, bola však zima a stretávali sa tam iba oni dvaja. Zvykli sa držať za ruky, bozkávať sa, ale iba krátko. Andrea nechcela mať rozliate pery. Potom išli do čajovne alebo do kina. Ako dnes večer.

Oskar zneistel. Ako jej vysvetlí, že ho tréner vyhodil?

Zazvonilo. Podaktorí si sadli, iní do seba tlačili raňajky, ruch neprestal, ani keď vošla matikárka.

„To bude deň,“ zamrmlal Oskar.

Matiku neznášal.

Chýr sa rozniesol až počas druhej hodiny. Najprv si spolužiaci ostošesť šepkali, potom sa naňho otočilo zopár očí. A potom viacero. Šepkanie prešlo v hlasitý hovor.

„Ale, klúúúd, študenti! Nechajte Benyho dorátať. Alebo chcete, aby som vám tento príklad dala na písomku? Hneď a zaraz?!“

Hneď a zaraz – stále sa im takto vyhrážala. Našťastie nikdy neprešla k činom. Ale aspoň všetci zmĺkli, aj keď po Oskaroví poškuľovali. Dokonca aj kučeravý Beny pri tabuli sa naňho pozeral.

„Aj ty, Beny?“ vzdychol si nahlas.

Beny bol bifľoš. A geek. A... a všetko ostatné. Nerd, šprt, ota-ku – sedeli naňho všetky moderné pojmy, ktoré Oskarovi nič nehovorili. Mal poriadny frňák, vlasy hustejšie než kožuch perzskej mačky a výzor preľaknutého morčáťa. Patril medzi najlepších študentov školy, no, čo bolo viac než zaujímavé, obľúbil si Oskara.

Omyl – Oskar si obľúbil jeho.

Beny mal istý čas problémy s jedným nasýpaným kulturis-
tom z vedľajšej triedy. Musel mu nosiť desiate a tak. Oskar si s nabúchancom rýchlo poradil. Stačilo ho poklopať po rame-
ne a hneď skrotol.

S Oskarom sa nebolo radno zahrávať.

Odvtedy mal Beny od svalovca pokoj. A na oplátku mal Os-
kar vždy hotové domáce úlohy z angličtiny.

Počas ďalšej prestávky sa stal témou číslo jeden. Celá škola o ňom hovorila. Aspoň si to myslel a pravdepodobne nebol ďaleko od pravdy. Všetci v jeho blízkosti šepkali, kamaráti sa k nemu nepriznávali a mladší naňho dokonca ukazovali prstom, keď vyšiel na chodbu.

„Stretko dnes platí?“ odtiahol Andreu preč od ostatných dievčat.

„Hm,“ pokrčila nosom.

Oskar sa snažil tváriť, že je nad vecou, že ho vôbec nezau-
jíma, čo si o ňom myslia ostatní. No z Andreinho neurčitého
vzdychu zostal rozčarovaný.

„Čo znamená to *hm*? Chceš povedať, že neprídeš?“

„Ja neviem.“

„Čo nevieš?“

Už pre teba nie som dosť dobrý, lebo ma vyhodili z florbalu? chcel sa spýtať, no slová mu odmietali vyjsť z úst.

„Dobre. Prídem,“ pritakala. „Ale o desiatej musím byť fakt doma.“

„Dobre, dobre!“ prikývol a v hlave mu vírilo množstvo myšlienok. Ako ju večer presvedčí, že sa jej oplatí ostať s ním? Bude musieť byť extra romantický alebo jej bude musieť zaklamať, že pôjde za trénerom a ospravedlní sa mu. To však fakt nemá v úmysle.

„Takže o piatej. Pri betóne,“ usmial sa na ňu. „Budem ťa tam čakať.“

„No. Dob...“ nedokončila, lebo Oskara niekto zozadu potľapkal po pleci.

Otočil sa s nahnevaným výrazom. Vždy nahodil nahnevaný výraz, keď ho ktosi vyrušil v Andreinej prítomnosti.

„Oskar!“ Stál za ním nosatý, vlasatý Beny.

„Čo je?“ zavrčal.

„Tu máš anglinu,“ podal mu pracovný zošit. „Urobil som tam zopár chýb, aby profka nemala podozrenie, že som ti to písal ja.“

„Aha,“ hlas mu zmäkol. „Ďakujem.“ Beny patril medzi ľudí, ktorým sa vždy poďakoval. „Už som si myslel, že aj ty sa na mňa vykašleš.“

„Nie, ale...“

„Ale?“ Oskar sa mu zadíval do očí. *Už konečne povedz, že som debil a že mi nebudeš robiť úlohy. Že so mnou nechceš mať nič spoločné, lebo som nula a už ťa nemôžem ochraňovať pred grázlami, čo rýpu do všetkých geekov v škole, pomyslel si.*

„Ale myslím, že si to prehnal,“ dokončil Beny svoju vetu.

„Prehnal? Čo tým myslíš?“

„O trénera nejde. Ten si to zaslúžil. Možno si mohol byť jemnejší, ja som tam nebol, tak neviem. Ale ostatní sa na teba hnevajú. Kvôli tomu, čo si o nich povedal. Ako si ich zhodil. Prišiel si o kamarátov.“

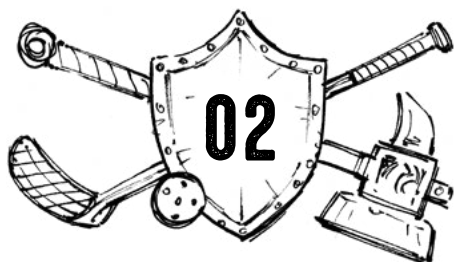
„To dám do poriadku,“ zaškeril sa naňho. „Ešteže mám teba.“

„Ja nie som tvoj kamarát,“ odvetil mu Beny. „Ja mám iných kamarátov.“

A Oskar zostal zarazene stáť. Hlavou mu preletela myšlienka, že by nebolo zlé dať Benymu po papuli. Aspoň facku za to, čo práve povedal. No dnešný deň bol už aj tak dosť zlý, načo to zhoršovať.

„Ja to napravím...“ zaklamal Oskar a otočil sa k svojej frajerke.

Začnem s ňou, chcel povedať, no Andrea už pri nich nebola.

Keď nemáš kamošov, zapni počítač.

Bola zima, až prašťalo. Oskar si zabudol rukavice a teraz dýchal na skrehnuté prsty, no z úst mu vychádzala studená para, ktorá mu ruky nedokázala zohriať. Až na čiernu večernú oblohu bolo všade bielo. Január ako má byť. Pod kopcom sa krčili nízke domy potiahnuté snehovou polevou, vzdialené sídlisko vyzeralo byť krajšie, než v skutočnosti bolo, a stred mesta na opačnej strane s množstvom kostolných veží, svetiel a vianočnej výzdoby, ktorú zabudli zvesiť, nabral rozprávkový nádych.

„V zime má byť zima!“ vyhlásil sám pre seba chlapec a pošúchal si studené dlane. „Ale trocha tepla by mi vôbec nevadilo.“

Meškala. Vždy chodila neskoro, no dnes to akosi trvalo. Alebo bola teplota viac pod bodom mrazu. Oskar sa opieral o polorozpadnuté guľometné hniezdo a uvažoval, čo jej povie. Ako si vyžehlí svoje zlyhanie.

Zlyhal? Nemyslel si to.

Povedal pravdu? Áno.

Možno nemal vykriknúť, že bez neho bude celé družstvo stratené, no pravda to bola. Vedeli to všetci. A keby mohol

prestúpiť na športovú školu, teraz by sa netrápil. Možno by sa vykašľal na Andreu. Oprava, určite by sa vykašľal na Andreu a našiel by si stonásobne krajšiu a lepšiu babu.

Ak by mohol.

Ale nemôže.

Blížila sa k nemu nejaká dvojica. Zavalitý chalan a dievča o pol hlavy vyššie od neho. Viac zaregistrovať nestihol, lebo spoza rohu vyšla Aďa.

„Ahoj!“ pozdravila a nastrčila líce.

Pobozkal ju.

„Iba na líce?“ prekvapene sa spýtal.

„Lebo si debil,“ odpovedala bez rozpakov.

„Prečo?“ Chcel jej dať bozk na pery, no odtiahla sa.

„Myslel si aspoň trochu na mňa, keď si sa nechal vyraziť?“

„Čo to má s tebou spoločné?“

„Čo to má so mnou spoločné?“ zdvihla nos. „Všetko! Všetko to má so mnou spoločné. Ako teraz pred babami vyzerám? Ako nejaká tučka, ktorá chodí s úbožiakom.“

„Ty ma považuješ za úbožiaka?“

„A nie si? Tváriš sa ako veľký frajer, ako ten najväčší športovec, a keď ťa vyhodia, tak si...“

„Ale prestaň!“ Nemal chuť sa s ňou hádať. Dnes nie. Ako povedal Benymu – dá to do poriadku. Chcel to dať do poriadku aspoň s Andreou.

„Mal si odísť,“ pokračovala. „Vtedy, keď ťa volali na tú školu. Mohol si byť inde, mohol si byť niekto...“

Ak by som vtedy, ešte začiatkom školského roka, odišiel, neboli by sme spolu. Už by som mal inú a o takú malomestskú kravu, ako si ty, by som ani nezakopol, mal chuť jej vykričať.

Ale nevykričal.

„... ale teraz si nikto. A budeš dovtedy, kým si to tréner nerozmyslí a neprijme ťa späť.“

„Ja sa k tým idiotom nevrátim,“ vyhlásil Oskar rozhodne.

Zarazila sa. Možno ju to prekvapilo, možno čakala práve toto vyhlásenie.

„A ja už s tebou nechcem mať nič spoločné.“

Oskarovi sa zatmelo pred očami. Musel párkrát zažmurkať a pomaly vydýchnuť. Srdce mu búšilo tak, že ho bolo počuť aj pod hrubou bundou.

„Ty sa chceš so mnou rozísť? Kvôli takej hlúposti?“

„Ja sa chcem s tebou rozísť práve kvôli takej hlúposti. Lebo si hlupák a s hlupákmi nechodím. A s tebou si už znova nezačnem, ani kebyže sa vrátiš k florbalu.“

„Lebo...?“

„Lebo tu má mňa!“ zrazu sa pri ňom ozvala mohutná postava.

Prvý úder išiel mimo. Zaťatá päsť rozrazila studený vzduch a obtrela sa o jeho ucho. Nanešťastie, Oskar sa nestihol spamätať z prekvapenia a ľavačka ho zasiahla priamo medzi oči. Z nosných dierok vytryskla krv a zaliala mu tvár. Z úst mu vyrazil výkrik bolesti a koleno súpera si zamierilo medzi jeho nohy. Našťastie, stihol sa aspoň pootočiť, takže bolesť mu vzbĺkla na vnútornej strane stehna.

Oskar spadol na zem. Neudržal sa na jednej nohe a zvalil sa sťa vrece zemiakov. S nosom rozbitým na kašu by sa brániť nedokázal a predpokladal, že tomu nabúchancovi, ktorý ho napadol, to stačilo.

Mýlil sa.

Špička čiernej topánky mierila na brucho a Oskar nadobudol pocit, že mu nielen prerazila žalúdok, ale aj dolámala chrbticu. Pri druhom kopanci zachytil útočiacu nohu rukami. Silák však pokračoval ďalej.

A Andrea sa prizerala. A Andrea sa usmievala.

„Zavolala som si ho, aby ti bolo jasné, že je koniec!“ zvolala.
„A aby som mala s kým ísť do kina.“

Veď to je ten istý ozembuch, pred ktorým som ochránil Benyho! napadlo Oskarovi. *Musím sa zdvihnúť! Musím! Nech sa tá krava neraduje predčasne.*

„Tak čo, Oskárko! Zahráme si florbal?“ šklbail sa svalnáč.

„Zahrá...“ opatrne vstával na nohy, čo súpera zjavne prekvapilo. Nečakal, že by to niekto po jeho ranách dokázal.

„Hej, ty!“ zavreštal cudzí dievčenský hlas. „Čo robíš? Si sa zbláznil?“

Silák sa obzrel. Uvidel dievča aj s chlapcom, ktorí zamierili priamo k nim. Čo ale nevidel, bola Oskarova pravačka.

Do úderu dal všetku silu. Úplne všetku. Hánky sa zrazili s nosom, dačo zaprašťalo. Nevedel, či sú to jeho prsty alebo nabúchancov nos. Necítil bolesť, len adrenalín, ktorý mu dunel v žilách.

Protivníkova hlava sa stočila, telo mu pri údere priam odletelo a dopadlo do bieleho snehu. Svalnáč sa zdvihol, chytil sa za hlavu, v ktorej mu určite musela pulzovať prudká bolesť. Uvidel, že proti nemu stoja traja. Neznáma dvojica a Oskar. Vzpriamil sa a potom skoro bez artikulácie zamrmlal: „Tak ja padám!“ Z ničoho nič zutekal preč.

„A ty padaj za ním!“ Oskar ukázal prstom na Andreu a unaveno sa oprel o betónový múr.

Potom sa zviezol k zemi.

„Ty si nevedel, že s ním chodí?“ zatriasol Beny Oskarom, zatiaľ čo mu neznáma dievča prikladalo na nos studenú snehovú guľu.

„Kto?“

„Andrea. S tým nasypaným debkom.“

„Nie, nevedel,“ Oskar sa pokúsil vstať, no zadok sa mu znova zviezol do snehu. „Odkiaľ som to mal vedieť, keď si mi to nepovedal? A čo tu robíte?“

„Tvoj kamoš je pako,“ prehlásilo dievča a vymenilo krvavú snehovú guľu za čistú.

„Nie je to môj kamoš.“

„Tak mi povieť, čo tu robíte?“ počuť od kamaráta dvakrát za deň, že nie je jeho kamarátom, to sa Oskarovi vôbec nepáčilo.

„Beny si myslel...“ začala.

„Ja som to vedel!“ opravil ju.

„Dobre, Beny vedel, že tu budeš mať nejaký príuser, tak ma presvedčil, aby sme prišli. A poviem ti, nechcelo sa mi. V takejto zime...“

Pozrel sa na ňu. V živote ju nevidel. Tvár biela, že by aj Snehulienka závidela, ústa, ktoré trocha pripomínali ufónca z rozprávky Lilo a Stitch. Nos detto.

„A ty si kto?“

„Zuza,“ odvetil miesto nej Beny. „Volá sa Zuza a je to moja priateľka.“

„Ty máš priateľku?“ uchechtol sa Oskar.

„Čo ti je smiešne?“

Možno by som mal plakať, pomyslel si Oskar, *no to je asi jedno.* „Čo mi je smiešne? Všetko!“ odvetil. „Ešte nedávno som ja zachraňoval tvoj zadok pred tou horou svalstva a dnes to bolo naopak. Ešte pred chvíľou som si myslel, že mám frajerku, a teraz som sám a ty máš tuto... onú.“

„Zuzu,“ odvrkla. „Ani nie Zuzka, Zuzana a už vôbec nie Zuzanka. Volám sa Zuza.“

„Odkedy spolu chodíte?“ spýtal sa Oskar.

„Odkedy?“ Zdalo sa, že Beny premýšľa. „Asi odjakživa. Od škôlky, tuším.“

„To ma podrž!“

„Od škôlky sa kamarátim,“ spresnila Zuza.

„Tá tvoja Andrea si nabalila hromotíka hneď po tom, čo sa dozvedela, že už nie si florbalista.“ Beny mu konečne pomohol vstať.

„Krava,“ zhodnotila Zuza.

„Ale šikovná,“ doplnil Oskar.

A tak zostal sám. Bez svojho obľúbeného športu, bez spoluhráčov a s rozbitým nosom, s modrinou veľkosti Európy na bruchu a ďalšou podobnou Austrálii na stehne. Malíček mal opuchnutý a jediná vec, ktorú bral ako pozitívum, bola, že necítil zimu. Bolest' však narastala.

„Čo budeš teraz robiť?“

„Pôjdem domov,“ odvetil Oskar Benymu. Potom začal šmátrať vo vrecku svojej vetrovky, až nakoniec objavil dvojicu pokrkvanej papierov. „Na,“ podal ich svojmu záchrancovi. „Lístky do kina. Nejaká romantická hlúposť. Ja ich už potrebovať nebudem.“

„Vďaka,“ Beny sa prekvapene pozrel na lístky.

Akosi nedokázal uveriť, že Oskar, áno, ten namyslený Oskar, mu niečo dáva.

Samozrejme, vedel, že mu do konca života bude musieť pomáhať s angličtinou, no robil by to aj tak. Aj keď ani nevie, prečo by mu mal pomáhať. No pomáhal by.

„Film sa začína až o deviatej, to máme kopec času!“ usmial sa na svoju priateľku.

„Až o deviatej? Neskoro, nie?“ pokrútila hlavou.

„Jasné, o deviatej,“ na Oskarovej rozbitej tvári sa zjavil mesiačik úsmevu. „Ten čas som vybral naschvál. To aby Andrea dostala od fotra poriadny mazec.“

Keď schádzal z kopca, ešte sa za nimi otočil. Práve sa začali bozkávať. Benyho veľký nos im musel zavádzať, no zdalo sa, že si naň už obaja zvykli. A vyzerali šťastní. Určite boli šťastnejší než on.

„Hej!“ zakričal na nich. „Čo to máš na chrbte?“

Oddelili sa od seba a nechápavo sa naňho pozreli.

„Baba,“ tváril sa, že zabudol jej meno. „Na tvojej bunde. Zo-
zadu.“

„Jáj!“ prikývla, že pochopila. „Dardaria.“

Zelený nápis prekrývala akási bytosť s veľkým mečom, v pozadí sa črtal hrad a pod názvom Dardaria sa plazil had. Alebo drak. Bola tma a Oskar tak či tak videl rozmazane.

„A to je čo?“

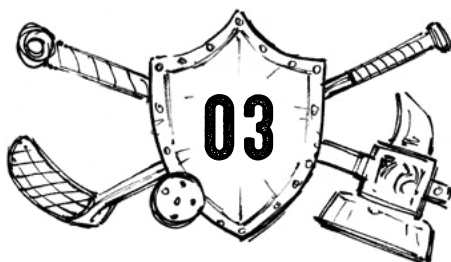
„Hra,“ odpovedala. „Najlepšia onlajnovka na svete.“

„Takú blbosť nosiť na sebe,“ znechutene zakrútil hlavou a odkráčal.

Keď dorazil domov, privítala ho tma. Otec šiel do nočnej a ti-
cho v izbách bolo priam neznesiteľné. Sadol si na gauč a zis-
til, že nemá čo robiť.

„Tak Dardaria...“ zamrmlal si pre seba a o chvíľu zapol po-
čítač.

Chceš hrať online hry? Nauč sa po anglicky.

Vytvor si postavu!

Určite tam bolo napísané Vytvor si postavu. Pravda je, že Oskar nevedel po anglicky ani mäkké F, no krásna animácia ho previedla cez úvod, až sa dostal k obrazovke, na ktorej bola sporo odetá postava.

„Rasa,“ zamrmlal pre seba. „Kto by chcel byť nejakým piadimužíkom? Alebo nebudaj elfom. Každý elf vyzerá ako metrosexuál. No a čo, že tento drží v ruke obojručný meč. Je to obyčajný narcis s obojručným mečom.“

Zarazilo ho, za koľko rôznych rás sa v hre dalo hrať. Boli tu aj nejakí zelení vodníci, modrí žaboidní ľudia, dačo, čo sa podobalo na mačky či slonovité bytosti s veľkým chobotom, obrovskými ušami a štyrmi rukami. Nohy radšej ani nepočítal.

Po pár minútach prestal rátať aj rasy. Chvíľu ešte uvažoval, že si vyberie obra, alebo čo to bolo. Vzďalene to pripomínalo Schwarzeneggera v najlepších rokoch od hlavy až po päty potetovaného farebnými kerkami. Zaboľelo ho však v nose, čo mu pripomenulo, že podobný ozembuch ho pred pár hodinami dal dole, tak si nakoniec zvolil človeka.

„Tu som človekom,“ zanôtil známy slogan a už-už chcel kliknúť na šípku, ktorá by ho posunula ďalej, keď vtom zbadal...

„Aha, tu sa dá zmeniť aj tvár! Aj mihalnice! A môžeš si pridať materské znamienka! To sa ešte zapotím...“

A zapotil sa poriadne. Nakoniec si vytvoril človeka so smiešnym kladivkom v ruke. Nad menom neuvažoval dlho. Idol Druhý. Idol ako modla, ako niekto, kto je ostatnými zbožňovaný. A prečo priezvisko Druhý? Aby vedeli, že je skromný, že je iba druhý v poradí. Hneď po bohu.

„Vrhneme sa na to!“ pomädľil si ruky, no zároveň sa pozrel na hodinky. *Čože? To už je toľko?! To som len inštaláciou a tvorbou postavy strávil viac než hodinu? Zajtra ale nemusím ísť na tréning, je sobota a mám voľno. Otec sa vráti nadránom a do obeda bude spať. Nemusím robiť nič.*

Vlastne musím, to mu už v hlave prehovorilo jeho rozumnejšie ja. Musím. A teraz pôjdem spať.

Odhlásil sa z hry, vypol počítač. Smutne si povzdychol. Až vtedy mu napadlo, že sa za celý deň cítil najlepšie za počítačom.

Dvihol sa zo stoličky, zaboľelo ho v bruchu, potom aj v nohe, no odtackal sa do kúpeľne.

O necelú štvrtúhodinu už spal.

Oskarovi zomrela mama, keď mal dvanásť. Milovala svoju rodinu. Milovala svojho manžela aj syna. Milovala zvieratá, no život v paneláku jej dovolil len huňaté morča a uškriekanú andulku. Po jej smrti Oskar a otec nedokázali vydržať v takom prázdnom byte. Chýbala im. Strašne im chýbala. Rozhodli sa, že odídu. Preč z mesta, preč zo sídliska. A budú chovať zvieratá, ktoré ona tak zbožňovala. Našli si starý opustený dom na samote. Patrili k nemu lúky, dokonca aj les. Nejaké peniaze

našetrené mali. Mama ich odkladala a bývať raz na farme bol jej sen. Dačo dostali aj od starkých. Keď im povedali, kam sa mienia presťahovať, veľmi im pomohli. Dom dali do poriadku a ani nie po roku už bývali. Časom pribudla králikáreň, sliepky, ovce, nakoniec krava. Ak by Oskar nemusel ísť do školy a otec do práce, medzi ľuďi by ani nepáchli.

„A tá sprostá stredná!“ s týmito slovami sa ráno zobudil.

Okamžite zistil, že má zakrvavený vankúš a v maštali bučí krava.

Krava je v pohode. Ale krv – ťažko sa dá vyprať z bielych obliečok.

Otec našťastie spal. Od jari do jesene bol doma, pracoval na statku a večer robil z domu pre jednu firmu. Na zimu, keď bolo menej roboty, chodieval po nociach robiť do centrály firmy. Iba raz za čas. Synovi hovoril, že takto mu lepšie zaplatia, Oskar však tušil, že má samoty už po krk. Samota nie je dobrá vec.

„A aj ja som teraz sám.“

Krava je krava. Sprostá krava. Skoro mu prevrhla vedro aj s nadojeným mliekom. Možno to bolo preto, že nedával pozor a myslel na niečo úplne iné než na nudné dojenie.

V hlave mu vrtal florbal. Dnes poobede bude tréning. Možno ostatní čakajú, že tam príde. Možno si i tréner v duchu myslí, že sa dostaví. No nie. Už tam nepáchne.

Potľapkal kravu po boku a jeho myšlienky boli razom preč. Zviera pokojne prežúvalo. A smrdelo. A nielen krava, všetky zvieratá smrdia. Aj zajace. A tých majú teda dosť.

Prešiel ku králikárňam. Ňufkovia vyzerali, akoby ich práve vytiahli z filmu 101 dalmatíncov. Takí milí strakáči. Hebučká, huňatí a smradlaví. V lete to neprekáža, vtedy ich prenesú von do výbehu, tu im ale treba podstielky neustále meniť.

Nechcel myslieť ani na Andreu. Ale nedalo mu to. Ako sa dala dokopy s tým proteínožrútom? A tak rýchlo? A vôbec – mala ho aspoň trochu rada?

Nemala. Vedel to, hneď ako sa dali dokopy. Ani on ju nemal rád. Potreboval ju. S ňou sa prezentoval ako dokonalý alfa samec, ktorý má všetko v malíčku.

„Aj táto ovca je dokonalejšia,“ pozrel sa do tupého výrazu békajúceho zvieräta.

Mali ich šesť. Otec chce v lete dokúpiť ďalšie. Oskar síce protestuje, lebo zas bude celé leto iba makať, no stádo oviec za domom vyzerá pekne.

„Len priťahujú muchy, kravy jedny... vlastne ovce,“ zahundral, no o chvíľu dodal: „Ale, celkom sú fajn.“

Dardaria. Oskar po celý čas, ako obriaďoval zvieratá, myslel najmä na hru. Ľutoval, že ju včera vypol tak skoro. Nevedel prečo, lákalo ho znova si sadnúť za počítač a hrať. Uvažoval, či je tá postava, chlapík s malým kladivkom, preňho skutočne vhodná. Či by nemal vyzeráť inak.

„Zuza povedala, že je to najlepšia online hra na svete,“ zamrmlal si.

Nezabudol, že Benyho frajerka sa volá Zuza. To je úspech. Málokedy cíti potrebu zapamätať si mená.

Keď skončil so zvieratami, presunul sa do domu. S plným vedrom mlieka a tuctom vajíčok. Vnútri ho čakala iná robota. Povysávať, poupratovať, navariť obed.

„Tréner by to nikdy nepochopil. Ostatní by sa mi smiali, ak by zistili, že som žienka domáca a sedliak v jednom. Takto to bude lepšie. Aspoň sa nebudem musieť budiť ráno o štvrtvej, aby som stihol tréningy. Veď kým sa dostanem do školy, to tiež trvá,“ pozrel sa von oknom na veľký čierny džip.

Usmial sa.

Otec mu sľúbil, že raz bude jeho. Vodičák si urobí už o rok. Zatiaľ mal dovolené jazdiť sám cez les, od statku do najbližšej dediny. Trvalo to ani nie desať minút, no on si cestu vsuktu užival. Odtiaľ nasadol na spoj a za ďalších pár minút bol v meste. Ak by nemal auto, musel by sa deň čo deň pechoriť z kopca a do kopca pešo. Na bicykli sa nedalo. Najmä nie na jeseň a jar, keď sa lesná cesta mení na poriadne bahnisko.

Ešte pred pár rokmi, keď bolo škaredé počasie, ho vozieval do školy otec. Oskar si pamätal, že raz, mal vtedy asi štrnásť, bol otec chorý a on si „požičal“ jeho auto a vybral sa sám. V dedine trocha štuchol do farárovej červenej fiatky. Odvtedy sa vyhýbal červeným fiatkám a najmä farárom, lebo ten starý tučný muž v sutane vystrájal, až mal pocit, že ho chce zakliať. Otec sa vtedy veľmi hneval. Veľmi, naozaj veľmi. Najmä preto, lebo Oskar zatĺkal. Skoro mesiac potom musel chodiť do dediny po vlastných. To už je lepšie pred fotrom nič nezatajovať.

Ani Ađu nezamlčal.

Ani to, že ho včera vyhodili z florbalu nezamlčí. Povie mu to cez obed.

No, bude to nepríjemná chvíľa, pomyslel si, a taký dobrý obed som pripravil! Pozrel sa na tanier plný voňavých vyprášaných rezňov.

„Ehm... priznanie nechám na poobedie.“

Po robote sa mu konečne podarilo dostať sa k hre.

Ocitol sa na ostrove. Nie na tropickom, pretože nevidel žiadnu palmu, iba ihličnany, no voda bola priam diamantovo číra. Už z diaľky videl, ako na dne šantia pestrofarebné ryby občas vyrušené veľkou rajou. Hladina bola rovná ako sklo, len občas, keď zafúkal vietor, sa na nej objavili malé vlnky.

Blízko pláže sa nachádzala malebná dedinka obohnaná nízkymi hradbami. Domčeky a úzke uličky vnútri pripomenuli Oskarovi malé chorvátske mestečko, ktoré navštívil s otcom pred troma rokmi.

Samozrejme, Chorváti nemajú na námestiach gilotíny a na každej križovatke veľké sochy bohov, pod ktorými sú poukladané obety.

Najviac sa mu páčila pláž. Postavy tam sedeli na dekách či ležadlách, vedľa každého bol položený meč, bojová sekera alebo iná zbraň, a veselo sa bavili.

A podaktorí boli nahí. Úplne!

Buď sú tu plavky neprimerane drahé, alebo som sa ocitol na nudapláži, pomyslel si, na surrealistickej, šialenej, sexi nuda-pláži!

Len pár postáv si na sebe nechalo lesklé zlaté plavky a na hlave korunku. Tí nervózne kráčali po piesku, akoby na niečo čakali.

„Tu sa mi bude páčiť,“ hvizdol Oskar za počítačom.

Telá boli ukážkovo vymodelované, skoro dokonalejšie než v skutočnosti. Elfky mali štíhle boky, snehobielu pleť a aj chĺpky na ohanbí blondavé, trpaslíkov zdobili vypracované svaly a takto bez brnenia vyzerali, akoby sa niekto snažil zli-sovať dvojmetrového kulturistu na detskú veľkosť. Našťastie, skoro každý si v lone držal obrovský krígel penivého piva a tí, čo nemali, si svoju trpasličiu pýchu zakrývali veľkým štítom.

„Asi sa nemajú čím chváliť,“ usmial sa a potom mu ten úsmev za počítačom zamrzol.

Obri sa veru mali čím chváliť. Aj obryne.

„Uf!“ otočil radšej svoju postavu tvárou od megaženy.

More sa vzlnilo. Vlasy sa začali dvíhať a dvíhali sa aj všetky postavy na pláži.

„Som tu necelú štvrtúhodinu a už som objavil super nuda-pláž. Zaujímavé, že ma nik neupozornil, aby som sa vyzliekol aj ja.“

Oproti normálnym ženám boli blondavé elfky minimálne o pár úrovní krajšie.

„Ahoj!“ prstami vyťukal do klávesnice.

Neodpovedala.

„Ahoj, elfka. Ja som Idol. Presnejšie Idol Druhý,“ pokúsil sa o konverzáciu.

Nič. Pozerala sa naňho. Asi mu hľadela do očí. On jej zasa na prsia.

„Ingliš, plíz,“ odpovedala napokon.

Slovami. Digitálna postavička zažmurkala očkami a normálne pohla pusou.

„A dokelu,“ to už Oskar nenapísal. Iba pred monitorom zahrešil.

Všetci zrazu znervózneli. Každý vstal, do rúk si zobrali zbraň a štíty.

„Ja sa vyzlečiem, fakt!“ Oskar myslel, že sú nahnevaní kvôli brneniu, čo má na sebe. „Som úplný nováčik, tak by ste mi to mohli odpustiť,“ písal rýchlo v slovenčine. „A ako to robíte, že hovoríte? Ja viem iba písať!“

Cítil sa bezradne a tak trocha stratene. Počul množstvo hlasov. Všetci rozprávali cudzím jazykom. Zväčša angličtinou,

no postrehol kde-tu aj francúzštinu a jazyky, ktoré nevedel rozoznať.

Konečne zo seba začal zhadzovať oblečenie, díval sa pritom nervózne okolo seba a vtedy...

... hladinu mora rozrazil obrovská príšera. Vlny sa zdvihli do výšky, narazili do prvých naháčov a brali ich so sebou. Oskarova postava si práve vyzliekla ľahké kožené brnenie, keď ju voda zmietla. Ozval sa rev morského démona, krik bytostí a potom sa Idol ocitol pod hladinou.

„Čo do...“ Oskar bezradne sledoval modrého ukazovateľa nad postavou, z ktorej príliš rýchlo mizla farba. *Asi vzduch, ktorý dochádza*, pochopil, no polovica už bola fuč. „Potrebujem sa nadýchnuť,“ zvolal zhrozene, no akosi to nešlo.

Voda si s ním robila, čo chcela. Ani nevedel, kde je hore a kde dole. Neovládal svoje pohyby. Mával rukami, hýbal nohami, no pochopil, že sa čochvíľa utopí. Potom ho schytil spodný prúd. Chvíľu ho unášal od pevniny, zrazu ho vytlačil na hladinu a obrovská vlna, ktorá do nešťastníka narazila, ho odnášala k brehu.

Videl rozmazane. Blížil sa k hradbám blízkej osady, no stálo ho a on zbadal iný obraz.

Nahé postavy plávajúce vo vode útočili na morskú príšeru. Tá mala hlavu ako obrovská chobotnica, metala znetvorenými končatinami a odrážala všetkých, ktorí sa dostali do jej blízkosti. Vzduchom lietali očarované šípy, ohnivé gule, elektrické výboje a všetky sa zabodávali do vreštiaceho monštra.

Idol vedľa seba zbadal telo. Mŕtve. Malo dolámané ruky aj nohy a voda sa s ním hrala ako s rozbitou bábkou. Potom sa stratilo. Ožltlo ako lístie na jeseň a bolo fuč.